

ל'פ:

עין משפט
גר מצודה

צו א מ"י פ"ו מהלכות
יום טוב הלכה יב:
צו ב מ"י פ"א מהלכות
יו"ט הלכה כד סמג
לאוין סה וטה טור ש"ע
ס"ח סי' תקטו סעיף א:

רַב גִּיסִים גֵּאון

כיצד דאיכא למיגזר בה
משום פירות הנשרץ
ומשום משקים שזכו.
איתא בתהילת מסכת יום
טוב.

רבינו חננאל

[illegible]

א) נראה דל"ל ילקן גם הסתא
כחוקת חול הוא לסיק חקט
שיחי טהגן לעולם אותו היום
קודם.
ב) נראה דל"ל לרען דסליני
וסדו ככללם.

בִּינָה וְחֵטִי' הַנֶּדְרֵי דֹאמְרֵי הַסֵּסִי בִּינָה מוֹתֶרֶת דִּלְחָ חִישִׁין דִּלְחָ
עֲבֹדוֹת לֵאלוּל כִּמְאֵן סִבְרוּהוּ דְלִי' יְהוּדָה אֶפְסִילֵי אִי עֲבֹדוֹת לֹא הוּי קְדוּשָׁה
אֲחֻתָּה וְחֵי כִרְבִי יוֹסִי הֵא הָא קֶשֶׁר הֵא יוֹי' דִּנְהֶרְדֵּי פִכְרִי דְלַעֲוֹס כִּבְדָּל
בִּינָה שְׂרִי אֶפְסִילֵי כִתְקִנָּה רִשְׁוֹנָה דְרוּקָא בְּמִקְוִס כִּי"ד אִי עֲבֹדוֹת
לֵאלוּל חֲסִי דְהוּשָׁה אֶפְסִילֵי אֶל אֶל שֵׁלֵךְ

ובגמקום כ"ד דענדי לעולם שני ימים
היו שמי קדושות לחולין. נמר רוב
שנים שאין מעבירות כאלמחרין נמס'
ר"ה (דף קה.) לענין יום הכיפורים
שאין עושין אלף יום אחד ואף על גב
דנבי יומי סבר אפילו בבבלי קדושה
אלתהו כדאלמר ומודה כבי יומי
בבבלי ימים טובים של גלויות משמע
דנשי ימים טובים של ר"ה הוו
לקדושה אלתהו הנדבדי של סביבא להו
בגהא כברי יומי: **א"י** משכבא להו
אלתהו תיבא אלהי. ר"י פסק בדבר
ההניחוד או הנלקט ביו"ט ראשון של
דשמי גלויות ממחרת ביו"ט שני כדשי
שמי דודאי ק"ל כשני י"ט של גלויות
דשמי קדושות ק"ל כדמוכח הטל ופירק
קממא דביה (ד' ד:) נמי פסקין
וטלה בזה מותרת בזה אלתהו דשמי
קדושות ק"ל ויהא דפסיק דר' פפא
הלכתא ברש א"ל דרין (סד ד' ספא)
דנכרי שהביא דורון לישראל כו' ולערכ
כדשי שיעשו ש"ט כקונטרס דהיינו
לעבד דיי"ט ראשון ומוחר ממה נפש
לדור יום ראשון קדש יום שני מול השן
שרינן בינה וזכי הניחוד ביי"ט ראשון
אבל וזכור ביי"ט שני ולקמן"ו נמי היה
גנוגה דשרי להו רבינא לאורחא
לדורויי ש"ט לאלחר קמסר דבי
בעינן כדשי שיעשו היינו מיי"ט ראשון
נדעס כדשי שיעשו מפרש הקונטרס
בזמן דרין (סד ד' טע) כשי שלא יהנה
ממחלאת ש"ט ולפי טעם זו ודאי יש
להחזיר לעיי"ט ראשון כדשי שיעשו
דמה נפק לא יהנה ממחלאת ייי"ט
הכריז ופי' וזי וזי אין לקבל להמחין
כשעור ש"ט ויהי ויהי ויהי ויהי
אלא שיעור תלישה לנד שהוא ברגע
אחד קטן דלא לא יהנה ממחלאת
יי"ט ודוקא בדבר הנעשה כשני
שאלח ק"ל להמחין כדשי שיעשו אל
בפירות הנישרין או עשה הנכרי כשני
ועמון אין לרין כדשי שיעשו כאלמר
בבבבס כפ' שואל (ד' קנא.) אם רוב
נכרים בעיר בגוואלי כדסר רוחא דה
אחא

מיד ומבשל בשבת דלמך בשוגג יאכל (שם ד' לה.) א"ע דנהנה ממלחאת
שבת כיון דמילתא דלא שכיחא לא גזרי ביה רבנן וכה"ג מפרש דלרר
להמתין עד מולד י"ט (ו) כדרי שיעשו טעם כדי שיעשו ים יפרש
המשום שמה יאמר שיהיה לנכרי לעשות ביום טוב כדי שיכלל לאלתר
במולד יום טוב וזה חזן שאל דבר העשוע ביום ישראלי
כדמשמע נמי בפרק שואל (ס"ד קט.) והיה בר טביא מיירי
במיוחד מחלו על ידי שהיו מזהרות פרוקות מעבר יום טוב ולא נכרי
שהביא דורון ישראל הוא וביניה דשרי לאורומי ביה לאלתר שמה
לית

בִּינֵה (ד' י.) מִנֵּה אֵדֶם עִירֹבִי תִּשְׁלִינִי וְעִירֹבִי תִּחְמוּמִין מִיֵּי נֶחֶם
גְּלוּיֹת בֵּינָה שְׁנוֹלָה בֹּהַ מוֹתֶרֶת בֹּהַ וְקִבְּהָ הִלְכָּהּ בְּחוּמֶיהָ דִּדְבַר הַנֶּחֶם
בְּכַדִּי שִׁיעָשׂוּ וּמוֹתֶר דְּמוֹכֻלוֹ שְׁמַעֲיִין לִדְחֹק מִן חוּל דְּחִי מִסְּפָקָא לֵן בְּקִדְּ
לֹא אִישְׁתְּרִי כִּשְׂרִי יָמִים טוֹבִים שֶׁל רַחֲמֵי וְעוֹד קִי"ל בְּחִסְתָּם בֵּינָה (ד' י.)
וְהָאִירֹאִרִיתִּי הִיא אִשְׁרָאֵל. וְהִלְכֹתֶיהָ גְּלוּיֹת אֶסְרִי וְיִלְיָן שְׁעָמָה מִדְּקִבְּהָ עַד סִפְּ
בְּכַדִּי שִׁיעָשׂוּ לְעֶרֶב שֶׁל מוֹחֲלִי יוֹם טוֹב שֶׁל קִיָּה מִלְּפָנֶיךָ רִאחֵי לֵן
אִי בִּישׁוֹ טוֹב רִאשׁוֹן הִבִּיאוּ יִמְחִין לְעֶרֶב בְּכַדִּי שִׁיעָשׂוּ וְאוֹכְלוֹ וּלְפִיכֶךָ
שִׁיעָשׂוּ וְאִי הוּא אִישְׁפָּא כֹל שֶׁן דֹּאֲךָ בָּלֹא הִתְחַנֵּה הִיוּ מוֹתְרִין וְאִי
וְתוֹעֵה דְּעִיָּקָא מִלִּיתֵיהּ דִּרְבִּי פִּפְא לְעֶרֶב יוֹם טוֹב רִאשׁוֹן אִישְׁתְּרִי לִדְחֹק
לְאוֹרֶתָהּ שֶׁאֵל לְהוֹ רִבְעִינֵי) לְאוֹרֶתָהּ לְאוֹרֶתָהּ אִלְתָּא קִסְבֵּר כִּי בִּשְׁעִין בְּכֹךְ
וְכֵן בְּדִבְרֵינִי תֵּן יוֹמֵי מֵאֻשׁ דְּשִׁלְמוֹ מֵחֶם הוֹסֵרֵי כֹךְ [יִפְנֵה ד'] אֲזַל יוֹם עֶרֶב
וְכֵן שִׁיעָשׂוּ לִלָּה לִיחֹ לְחֹלֵי יוֹם אֲשׁוּבֹתָהּ הִגְדִּילִי כִּי בִּידִי כֹךְ עֶרֶב

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

ורבנן. אמרי לך האם נמי כיון גרדחה ליום המחרת היי ראשון חול ולא היי קודש אלא חד והיי דמקון לגמור היום בקדושה כי היי דלא גמורוי ביום ל' על שנה המחרת דאי שיימי להו גישות דז מלפניה מן המנחה ולמעלה כשיודיען שיהיה אחר מעשד ביום נמי קודש המנחה ושמן יצאו עדים הרוב המרס המרס ויהא

היום קדש ומנחם שעשו מלפני צי"ט:
ולרצו. לרצו יהודה לאוריו דב'
קדושות הן צהק חלת מילי לענין
עירוב וכלכלה וצ"ה: הכי גרסינן
אבל כלכלה דמיתו כמסקנא כמקנא
אימא לא: צ"ה. שגילה צי"ט
אימסר בכלל גזירת פירות הנושרין
שגזרו עליהן שמה יעלה ויתלוש ויש
שאושר בכלל מסקן שז"ו שמה
הענינים שגזרו עליהן משום שמה
ייקשו וכן פלוגתא בשמעתא קמיתא
דצ"ה: אורא עליה שס. כחגי

כמו שאמרנו: ולמחר הוא אושר
על אותה שצמח עליה שרמה על
ספרה: וקורה שאלה שמים
אותה של קורה: ואוכלה: לחצרה:
וכן היה ר' יוסי אושר בשני ימים
טובים של גליות. כיון ר' ימים של
פסח ועשרת וסוכות השמרה אמרה
יום אחד שצמח וגללה עשין של
ימים מפני שרחוקין מז"ד ואין יודעין
לא ביום ולא ע"ה ואף על גב דמשום ספק
וחד מנייהו לא א"פ"ה ממחר ספק
ר' יוסי. והגן דר"ה לא קרי לכו של
גליות מפני שאף בירושלים פעמים
היו נעשין ר' ימים וכגון שבא עדים
מן הממנה ולמעלה: בר עובי.
כ"י: דאיתיד ב"ט ראשון של גליות.
ועל ידי נכרים: בר נתן ובר חסדא
אכלו. ממח נפשו לא אחמול חול
היו נחמור ופי אסור קודש היה היום
חול והרי הממנו ככדי שיעשה:
לא אכל. משום דקא סבר קדושה
חלת היא: דפי איסי. שניחותא:
ואפרי לא איסי טני. ונלשון חימה
כלומר איסי טני כו' ואנא איכול:
ומאי קושיא דילמא. הן סיפא נמי
הא"ש השנה קאי והכי קאמר וכן
הא"ש דבי יוסי אושר בדר"ה בגולה כל
ראשי שנים כלאות שהיו עושים
בירושלים כשנאכל העדים מן הממנה
ולמעלה: של גליות. משמע כגון
שאי נעשים שנים אלא בגולה:

אמר רב חסי ומאי קושא דילמא. האי אוקר ה"ק וכן היה ר"י ש' עושה איסור שני ימים טובים של גילוי קל באיסור שני ימים של עושה לרבנן דפלגי עלי ואמרי מוכר דמכח לעיל (ש"א) מדיים חכמים לריב אלעזר ומתוך לתרוי הכי מילתיהו וכן נוקי ששכח אר' וסד דקיי"ל) ו' יום נמוק ומה וזה חומרה בלא טעמה הוא: **מניח מרה** ר"י בשני ימים טובים של גילוי. דכ' קדושת הן: אי משכחה להו. לרב נחמן ורב חסדא: לא תימא וכו'. להאי מילתא דמיספ' לי דלא אכלית מיניה: פסק. ומשעינן מדרב נחמן ורב חסדא ומדרב בר שמאל ומדרב שש דהרי ביה ומדרב"א דלמר במסכת ו' ומתנה ומדרב דלמר במסכת ביצה (ד' ד:) צב' ימים טובים של ד' או הלקט מן המחומר ביום טוב הוציא של גילוי ממחין לערב דהא אחא אמאי משכחה צבו ביום טוב? דתמוס דביצה איסורא דרבנן היא הא דפסיקא דרבנן בדבר שיש לו ממזין אסור ועוד ידית צבי מלכא שם ד: איכלתא נכרי שמיא דורין לישראל כ' ומוקי דהאי לערב אסורין וס' קאמר ובעיני נראה שאין כן אלא נדסות ואמר לערב סתם יורד להמחין שמיא היה איסור קדש ולמחר חול ובעי הממנה כבדי ביום שני הציאם וזמנן לערב כבדי שיעשו דמחא היום קדש הוא לקמן (ד' תפ.) הנהו צבי נגזא דמיו להו נכרים אסא ביום טוב שני שיעשו ביום טוב ראשון דהא קים לן בקביעתא דירחא דראשון עיקר שני דקל לא ענינן כבדי שיעשו. ומסקנא קבעינן היכלתא חף ב"ט שני וק: **לא איסורי איסורי.** ודאי פשיטא ליה לרב שש דשרי בשני: אלא

מסורת הש"ס

[illegible]

הגהות הב"ח

(א) גם' דא' אשמתין
דישא נחא קאמר ר'
יהודה: (ב) שם נחלה
מיבעי ליה (אמר רב אסי)
הא' וי"ב ט"א רב
אשי: (ג) יום' ד"ה א'
משכחת וכו' עד מנא
י"ט שני כנדי טעמו וכו'
לנאמר כמנא י"ט שני
זה אין שייך:

גליון הש"ס

גמ' אשכחיה רב ששת
לרבה בר שמואל. כעין זה
לעיל יא ע"ב ובב"ק לא
ח"ר.